

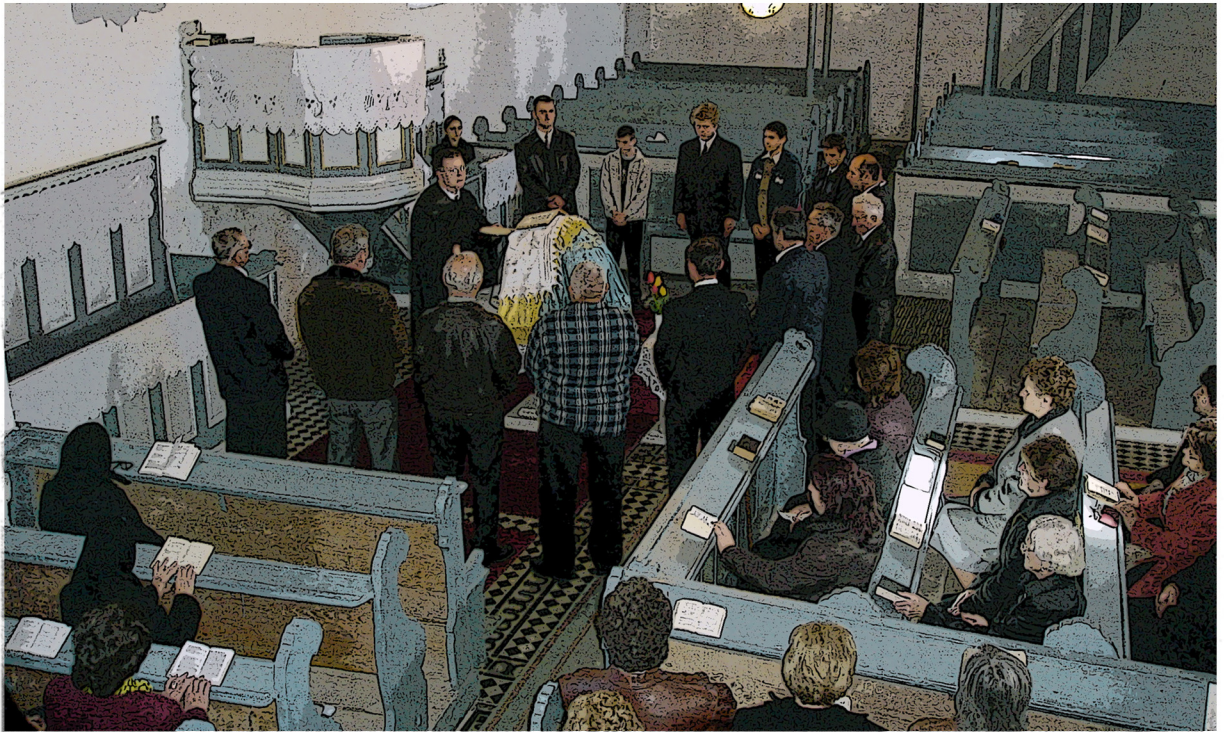
„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM * 2007. MÁJUS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Egyház és iskola * Az elvesztett istenkép * Pünkösöd * Az egyházmegye diakóniai jelentése a 2006. évről * Isten szabadító Úr * (Egyház)községünk történetéből * Pünkösdi várakozás * Magyar szemmel – Sajó Sándor: Fegyverre * Hirdetések, hírek *

JÖVEL, SZENTLÉLEK ÚR ISTEN! SZENTELD MEG SZÍVÜNKET ÉS ÜNNEPÜNKET!

Radostyáni úrvacsoravétel, 2007. húsvétkor

Groska József: Jöjj Szentlélek!

Jöjj Szentlélek! Gyújts lángoló
Szent tüzet, égi fényt bennem,
Hogy Krisztus szolgálatára
Alkalmas legyen életem.

Jöjj Szentlélek, segíts engem!
Legyek tűz, fény, világosság,
Hogy általam is terjedjen
A fény, a tűz, az igazság!

Egyház és iskola

Az ember-, a gyülekezet- és a nemzetnevelés terén a már uralomra jutott médián kívül az Egyháznak és az iskolának van legnagyobb jelentősége. A kettő között azonban lényeges lehetőségbeli különbség van. A gyülekezet egy tóhoz hasonló, amelybe belefolyik egy kis patak, a keresztelés, és kifolyik belőle egy másik: a temetés. A lelkipásztornak és munkatársainak feladata a tavat tisztán tartani. Ez óriási feladat. Az iskola azonban olyan, mint a forrás, amely által, állandóan új és új vizek ömlenek a folyóba.

A templomba csak az jön el, aki akar. Az iskolába mindenkinek kötelező elmennie. Nyolc, kilenc vagy tizenkét éven át a gyerekek életük legfogékonyabb korában fél napjukat az iskolában töltik. Legnagyobb nevelői lehetősége az iskolának van. Akkor is nevel, ha nem nevel. Akkor a semmire nevel. Minden iskolának légköre van. Ez a légkör körülveszi az emberek életét, beljük szívódik és bennük marad. Az iskola nevelése legtöbbször megfoghatatlan. Irracionális csatornákon át is működik. Egy tanár erkölcsi tartása, hite vagy hitetlensége átvilágít az előadásain is. A gyermekek lelkében ott marad egy-egy elejtett megjegyzése, amelyet nem felejtnek el, és ez nagyban hozzájárul egyéniségük kialakulásához. Éppen úgy, mint a lelkipásztor, aki az empátia útján bejárja hallgatói lelkét, a tanárok nyoma is ott marad diákjaik szívében. Ha akarják, ha nem, lényüknek ösztönző vagy bénító darabja ott marad a gyermekek vagy ifjak lelke mélyén. A tanárok nevelői felelőssége ezért óriási. Az induló életek forrásainál állnak, és munkájukkal, lényükkel tisztíthatják vagy egy életre beszennyezhetik a forrásvizet. És amilyen a forrás, olyan lesz a patak. Amilyenek a források, olyan lesz a folyó. Amilyen az iskola, olyan lesz a nemzet. A felekezeti iskolák szervezésének, működésének ezért van óriási jelentősége.

Persze most sokkal nehezebb tanárnak lenni, mint a diktatúra előtt. Akkor megolajozott, jól működő gép volt a felekezeti iskola, a református kollégiumok és falusi iskolák szinte maguktól vihették tovább azt a szellemiséget, amelyet évszázadokon át megörököltek. A gyermek református elemiben tanulhatta a betűvetést, református kollégiumban vette át a tudományok kulcsait, évszázadok harcainak, felelősségének, kötelességtudásának, összetartozásának, hitének levegőjét szívta magába, és amikor elvégezte az egyetemet, oda ment vissza tanítani, ahonnan elindult. Saját tapasztalatból ismerte felekezeti iskolájának minden hibáját és érdemét. Azt a légkört, ahonnan elindult és ahova visszatért, nem helyettesítheti ma az állami iskolában tartott heti egy vallásóra.

Egyházunknak azonban van rossz öröksége is: a lelkipásztorok és a tanítók között sokszor létező meg nem értés, feszültség, sőt vádaskodás. Az emberi bűnből, a bennünk lévő ó-emberből fakadó magatartás volt ez, mélyen megzavarva az egészséges gyülekezetépítés lehetőségét. Ha híveink azt látják, hogy mi sem tudjuk szeretetben elviselni egymást, akkor a gyülekezet nevelésére elvesz erkölcsi alapunk. Sajnos a lelkipásztor és a kántortanító közti régi ellentétek sok helyen kezdenek ismét kiújulni a lelkipásztor és a vallástanár között. Ahol ez így van, ott kilencven százalékban ennek az emberi kicsinyesség vagy az anyagi

irigység az oka, ami nem méltó sem egyházunkhoz, sem lelkipásztori vagy tanári mivoltunkhoz. Ilyenkor Krisztussal és a saját lelkünkkel kell becsületesen szembenéznünk és megtérnünk ebből az ó-emberi tévelygésből.

Azzal is számolnunk kell, hogy idősebb tanáraink olyan korban jártak iskolába és egyetemre, amely az ateizmusra nevelte őket. A tantárgyak tartalmát illetően sok minden beléjük rögzödhetett, másfelől pedig nem is volt lehetőségük hitben élni, a diktatúra alatt templomba járni, vagy elsajátítani más világnézetet is a XX. Század materialista világnézetén kívül. Ezt, és az egész tanári kar jelentőségét, valamint az együttműködés feladatát tekintetbe véve, be kell vezetni a tanárokkal tartott közös bibliaórát. Fontos, hogy ezek az alkalmak nem hivatalos, hanem baráti légkörben menjenek végbe, ahol a közös nevelés sok, szívünkön fekvő kérdését is meg lehet beszélni. A templom és az iskola egyházi és nemzeti életünk olyan két pillére, amelyet, ha élni akarunk a közös felelősség és építő szeretet ívének kell összekötnie, hogy belőle híd épüljön a jövő felé.

dr. Csiha Kálmán erdélyi püspök

Várady Zsolt: Az elvesztett istenkép

Pedig Te ott voltál, Uram,
Fában, fűben, fellegekben,
Csobogó vízben, termékeny földben,
Tűz titokzatos lángjában,
Madárdalban, csillagfényben.
Ott voltál apró szirmú virágcsodában,
Gyógyító szóban,
Emberszívben, szeretetben.
Ott voltál ragyogó napfényben,
De ott éji vaksötétben.
Ott voltál parányban és gigászban,
Legkisebben és mindenben,
Végesben és vég nélküliben.
Ott voltál kezdetben,
De ott leszel folytatásban,
Mint Örök Létező,
Idők, terek felett
Soha meg nem szűnő Örökdő.
Ott voltál gyermekmosolyban
És tarka szivárványban,
Őszinte emberi szívekben,

Segítő akaratban.
Ott voltál szüntelen,
S olykor mégsem láttalak, Uram.
Nem hallottam szent szavad,
S eltévedtem az életrengetegben.

Céltalan bolyongtam,
De elveszni mégsem hagytál, Uram.
Képed mását gyarlón
Hordoztam magamban
Akkor is, ha nem tudtam.

Oltalmaz engem, mindenható Isten,
Reám bízott képed mását
Hordozzam e világban,
El ne veszítsem, de szeressem,
S örökké hirdessem!
Lelked szent ereje,
Világnak Világossága,
Igéd ragyogása vezessen!

2006.

PÜNKÖSD

Ha szeretnénk igazán megérteni, mi történt azon a keresztyénység történetét hatalmas, isteni erővel elindító pünkösd napon, akkor vissza kell nyúlnunk Izrael történetéhez, ezen belül is a nekik adott ünnepekhez. Ezek részletes leírását Mózes 3. könyve 23. fejezetében találjuk; Isten rendelése alapján megkülönbözettek egy tavaszi és egy őszi ünnepekört. A tavaszi ünnepek Jézus Krisztus első, az őszi pedig az ő második eljövételének előképei voltak. Ezen belül a **pünkösd** – vagy a „**hetek ünnepe**” – a tavaszi ünnepek között harmadikként, tehát az első adventet lezáró mozzanatként szerepelt, és természetesen tartalmában elválaszthatatlanul összefonódott a két első ünneppel. A **páskát** Nisan hónap 14. napján este ünnepelték, amely egyrészt Izrael Egyiptomból, a szolgaság földjéről való csodálatos szabadulásának emléke volt, másrészt pedig előremutatott arra az örök, nagy áldozatra, amely megszabadít a bűn rabságából. Mikor Jézus Krisztus a Golgotán áldozatul adta életét, a páska ünnepe véget ért és helyébe lépett a szent úrvacsora, mint a megemlékezés ünnepe: „*mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldozatott értünk.*” (1.Kor.5:7b)

A páskavacsorával kezdetét vette az egy hétig tartó **kovásztalan kenyerek ünnepe** (1.hó 14-21.). Ez az ünnep ugyancsak jelentős erkölcsi tartalmat hordozott: akik Istentől életet és táplálékot fogadnak el, azoknak távol kell tartaniuk maguktól a bűn kovászát: „*Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszasságnak és gonoszasságnak kovászával, hanem tisztasságnak és igazasságnak kovásztalanságában.*” (1.Kor.5:8)

A kovásztalan kenyerek második napján a föld termésének zsengejét mutatták be az Úr előtt. A **zsenge bemutatásakor** a pap egy kéve árpát helyezett az oltárra annak elismeréséül, hogy minden az Úré. E szertartás után kezdődött az aratás. Itt sem pusztán hálaadásról van szó, hanem előképe volt Krisztus feltámadásának, amely áldozata után a harmadik napon következett be: „*Első zsenge a Krisztus.*” (1.Kor.15:23) Az árpakévé, miként a közelgő aratás első zsengejét, a páskaáldozat utáni harmadik napon mutatták be. Hasonlóképpen Jézus feltámadása is az igazak egyetemes feltámadásának ígérete és záloga.

A zsenge kéve napjától hét hetet kellett számolni a következő ünnepig, amely tehát a görög „hé pentékosté” görög kifejezésről, „az ötvenedik” napról kapta elnevezését. Ebből származik a magyar pünkösd szavunk is. A **hetek ünnepe** (Siván hó 6. napján) aratási hálaadó ünnep volt, és ezúttal az új búzából, kovással sült kenyérből kellett bemutatni Istennek. A természettel való kapcsolat még ma is kifejezésre jut abban a szokásban, hogy a zsinagógákat virággal díszítik fel ezen az ünnepen. Ezen a rendeltetésén túl azonban az első gazdag „lélekaratást” ábrázolta és hirdette előre, amely a Szent Lélek kiárasztása következményeként valósult meg a Jézus feltámadása utáni ötvenedik napon.

Mi is történt akkor? „*És mikor pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarral együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előt-*

tük kettős tüzes nyelvek és üle mindegyikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken...” (Csel.2:1-4) Ekkor következett be az, amit Jézus már előre megígért tanítványai számára: „...vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (Csel.1:8) Krisztus a maga Lelkéből adott nekik, elküldte számukra a Vigasztalót, hogy Őt tudják képviselni az egész világon. Mit jelentett ez a tanítványok életében? Élő bizonyosságaivá váltak Jézus jelenlétének, hatalmának, győzelmének. Ígétét valóra váltva a szívükben vett lakozást a *Magasságos Fia*: „Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok. Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem, és én is ti bennetek.” (Ján.14:18.20)

Milyen célból ajándékozta meg őket Lelkével? Hogy a Jeruzsálemben, a zarándokünnepre összegyűlt számtalan nemzet fia hallhassa és megismerhesse az evangéliumot és megtérjen. Tehát a nyelveken – az értelmes nyelveken! – szólás ajándékát azért kapták, hogy elmondhassák Krisztus titkait, az örök élet lehetőségét minden ember előtt a soknemzetiségű Római Birodalomban. A korábban félnék, halálfélelemtől gyötört, gyenge tanítványok, élükön Péterrel, aki háromszor is megtagadta Őt a főpap udvarában, most Lélekkel telve bátran hirdették az élet Igéjét, s ennek eredményeként „*hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.*” Ez nem csupán egyszeri esemény volt, hanem nyitánya a kereszténység rohamos terjedésének: „*Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel.*” (Csel.2:47) Milyen csodálatos, hogy itt az ige nem egyszerűen egyháztagokról, hanem egyenesen „üdvözülendőről” beszél! Ezzel ugyancsak teljesedést vettek Jézus korábbi, prófétikus szavai: „*Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egy maga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.*” (Ján.12:24) Ő maga volt az önként a világ földjébe hullott gabonamag, akinek keresztben végződött élete látszólag a legnagyobb kudarcot jelentette. De a halálból való feltámadása által nemcsak *megbizonyított hatalmasan Isten Fiának*, hanem lehetővé tette a pünkösdkor bekövetezett hatalmas lélekaratást: Sokan azok közül, akik az elmúlt három és fél évben látták csodáit, keresztben tanúsított alázatos magatartását, most, Péterék beszédeit hallgatva nyíltan döntöttek Jézus elfogadása mellett... Krisztus Lelke segítségével az első század végére az egész Római Birodalom területén, sőt még annak határain is túl futótűzként terjedt és megszilárdult a keresztyén hit.

A történelem végén ismét tanúja lesz a világ egy hatalmas léptékű evangéliumhirdetésnek, amelyről Jézus is beszélt a nagy apokaliptikus beszédében: „*És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég.*” (Mt.24:14) Ezt az utolsó, mentő üzenetet is megelőzi a Lélek hatalmas kiáradása; a *korai esőt*, amely pünkösdkor hullott Krisztus alázatos szívű követőire, egy *késői eső* fogja megkoronázni: „*Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a kései eső, amely megáztatja a földet.*” (Hós.6:3)

Barati Lilla, Radostyán

A Borsod-Gömöri Református Egyházmegye diakóniai jelentés a 2006. évről

Nagytiszteletű Egyházmegyei Közgyűlés!

Ha a mi Urunk, Jézus Krisztus messiási küldetését diakóniai szempontból értelmezzük, akkor az emberért végzett szeretetszolgálatában láthatjuk annak értelmét, melynek célja az embernek a gond, a szegénység, a félelem, a reménytelenség, az elnyomás, a kizsákmányolás, a kiszolgáltatottság rabságából való megszabadítása. Jézus Urunk nem tekinti az embert reménytelen esetnek, tudja, hogy az isteni szeretet ereje minden nyomorúság felett gyógyító erő és hatalom. A világ végezetéig velünk lévő Istenfiúval bővülködő életet élhetünk. Ennek a bővülködő életnek a lehetőségét felmutatni, ezt az örömhírt továbbadni, evangéliumot hirdetni, ez Jézus Urunk messiási munkásságának tartalma. Tehát a diakónia nem járulékos tevékenység, hanem Jézus Krisztus küldetéséből eredeztetendő, az Atya akaratából a Szentlélek erejével az emberért végzett szeretetszolgálat.

Ezt értették meg mindazok, akik gyakorolták és végzik ma is a diakónia szolgálatát. A teológiai alapvetés után Kálvin János alakját hozom fel, mint diakónusét. Csodálatos, sokrétű, fáradhatatlan és elévülhetetlen reformátori munkálkodása mellett nagy buzgósággal foglalkozott a szociális kérdésekkel. Strassburgi száműzetésében, Martin Bucer mellett szolgálva találkozott a reformáció diakóniájával. Diakónusokat képzett ki munkája segítőinek és a szegények gyámolítására, istápolására. Itteni tapasztalatait felhasználva, 1541-ben, genfi visszatérésekor hozzáfogott az egyház újrászervezéséhez. A Városi Tanács Ordonnances Ecclesiastiques néven léptette életbe elképzeléseit. Ez a Rendtartás intézkedik a diakónusok szolgálatáról, választásáról, az általános kórház jó állapotban tartásáról, a betegek, munkaképtelen öregek és más nyomorultak kórházi felvételéről, a városon átutazó szegényeknek vendégfogadó létesítéséről, a szegény gyermekek oktatásáról, a járványkórházról, a koldulás megszüntetéséről. És Genf felvirágozott. A jelentéktelen, poros, francia vidéki kisvárosból az isteni Gondviselés különös akaratából és a sírjanincs Kálvin János lánglelkű, Isten dicsőségét hirdető munkássága révén mára kétszázézeres, de a Földön mindenütt ismert és elismert, gazdag világvárossá lett. Az igéből megtanult, s a Reformátor és a város előljárói által megvalósított krisztusi diakónia eredményeként lett azzá, amivé. Kálvin a diakóniát gyülekezeti feladatnak tekintette, mert az egyház anya (v.ö. anyaszentegyház), kinek hordoznia, világhoznia és táplálnia kell az Isten gyermekeit. Kálvin János genfi egyházszerzésével és diakóniai munkájával térben és időben messze sugárzó hatást gyakorolt. A Francia Egyház 1599-es hitvallása, a Confessio Gallica már Kálvin szellemében intézkedik a szeretetszolgálatról.

A Magyarországi Református Egyház 1903. decemberében hozott Egyetemes Konventi határozatában pedig kimondja, hogy „...a nagy fontosságú diakónia kérdésével foglalkozni kíván...” Szakbizottságot küld ki a tárgyalások folytatására az illetékes egyházközségek előljáróival szeretetotthonok elhelyezése ügyében és erkölcsi, valamint anyagi támogatást nyújt a Filadelfia Diakonissza Szövetségnek és a Lorántffy Zsuzsanna Egyletnek. Rákövetkező évben a Zsinat egyházi törvényben rendeli el a hazai intézetekben kiképzett diakónusok és diakonisszák alkalmazását.

Sok nemes próbálkozás, megvalósult diakóniai tett, vagy az álmok szintjén maradt elgondolás szegélyezi a magyar református diakónia útját. Jelenleg a Magyarországi Református Egyház Szeretetszolgálati Irodája próbálja koordinálni, összhangba hozni, terelgetni, segíteni az egyes egyházmegyék, gyülekezetek, szeretetotthonok diakóniai tevékenységét.

Kívánatos lenne a 2007. február 13-án Nagykőrösön tartott IV. Országos Diakóniai Értekezlet szerint: 1., egységes szempontsor alapján, tehát összehasonlításra alkalmas beszámoló készítése az egyházmegyék diakóniai szolgálatáról, 2., jó modellek példaként való állítása, 3., egyházmegyénként év végéig egy diakóniai csendesnap vagy konferencia megrendezése, 4., a szeretetszolgálat, a gyülekezetek, az egyházmegyék közötti hatékony és kölcsönös információátadás, 5., a hívek, gyülekezetek gyakoribb látogatására a szeretetszolgálati intézményekben, 6., gyülekezeti tagok, önkéntesek diakóniai képzésének megszervezése, 7., egyházkerületi pénzforrásokból új diakóniai státuszok megteremtése, ehhez pályázatok kiírása.

Elképzelés, munkaterv tehát van. Csak legyen hit, akarat és szándék a jó véghezvitelére s akkor, mint egykor Genf felvirágzott, mi is megmaradhatunk és az Isten igéjével naggyá és erőssé lehetünk, akiket nem sodor majd el világvég hangulatú történéseivel a XXI. század.

97 darab egyházlátogatási jegyzőkönyv diakóniai munkáról szóló lapját áttanulmányozva, azok egyfajta képet festenek diakóniai szolgálatunkról: 12 helyen van az egyházközségben diakóniai bizottság. Átlagosan, olykor sztereotip módon vannak kitöltve, de elég sokszor ki sem töltve a jkv-ek. A kitöltöttekből kiderül, hogy a szeretetotthonokról még nem feledkeztek el a hívek, anyagi lehetőségeikhez képest támogatják is azokat pénzzel, vagy természetben, munkával élelmiszerral, ruhával, amely adatokat nem mindig „forintosítanak”, így nincs egymáshoz viszonyítási lehetőség. Még a diakóniai oldal 6. pontját követő 8. pontba (a 7. időközben elveszhetett, mert nincs) fogalmazott megjegyzésekből, javaslatokból adok közre egy csokorra valót. Ez a pont 24 jkv-ben volt kitöltve. Egy nagyobb miskolci egyházközség lelkipásztora írja: lassan a gyülekezet 50%-a diakóniai támogatásra szorul, anyagi, fizikai segítségre van szükség; vagy: Örömmel vették a Ref. Szeretetszolgálat létrejöttét, és a Diakónia c. folyóirat megjelenését. Máshol: a gyülekezetnek éreznie kell, hogy jobb dolog adni, mint kapni. Hozzáteszem: adni az tud, akinek van mit adnia. Avas-Dél Missziói egyházközség: nov. 25-én gyülekezeti diakóniai napot tartottak, meghívták a miskolci lelkészeket, híveket. Tartalmas, tanulságos napot tölthettek együtt, épülhettek, készülhettek a diakóniai szolgálatra. Tovább: fontos a megerősítése a diakóniának.; A bizottságnak tervszerűbb munkát kell majd végeznie.; Nem volt szokás, így most se legyen, mert „nekem is ki kellene venni a részemet” (idézet egy bizottsági ülésről); Nagyobb hangsúlyt kellene fektetni a helyi diakóniára.; Nem „intézményesen”, hanem személyes, testvéri kapcsolatok révén működik. Máshol: a diakóniai munka szervezése folyamatban van; 49 férőhelyes idősek otthonát működtetünk, diakóniai adományaink és szolgálataink nagy részét ez az intézmény igényli – olvassom a tiszaujvárosi jkv.-ben. Ismét máshol: Ez a szolgálati terület is gyerekcipőben jár még, most térképezzük fel a lehetőségeket, és buzdítjuk presbitereinket, gyülekezeti tagjainkat a szolgálatra.; vagy: Reménység szerint a lelkesedés nem hagy alább és működőképes lesz ez a szolgálati terület.; Lehetőségeinkhez képest támogatjuk azokat, akik hozzánk fordulnak.; Sokszor nem tudunk segíteni másokon, mivel örülünk, ha a szükséges kiadásokat fedezni tudjuk.; A gyülekezet általában minden évben meglátogatja a közeli idősek otthonának valamelyikét, de tavaly ez elmaradt. Egy népesebb egyházközség jkv-ében így ír: „A nehéz társadalmi, gazdasági helyzet miatt fontos lenne a helyi diakóniát központilag segíteni!” Csabai-kapu javaslata: diakóniai konferencia tartása egyházmegyei vagy kerületi szinten.; Ha akarok diakóniai munkát, csináljam, és adjak szintén, amiből szeretnék vagy tudok.; Az Ige továbbvitele élő szóval, és iratmissziós kiadványok terjesztése, betegek körében is.; Komoly, hívő lelkek szerény jövedelmüket beosztják.; Gyülekezeten belüli látogatásokat, segítségnyújtást, kórházi látogatást folyamatosan végezzük, szeretnénk még több erőt és anyagiakat fordítani erre a célra, szolgálatra.; idősek napját tartottak október 15-én Mezőcsáton; máshol a tavaszi árvízkárosultaknak gyűjtöttek adományt; majd megint egy másik jkv-ben: jó lenne, ha a gyülekezet e területen is aktívabb lenne. A lelkész szorgalmazta, hogy több gyülekezeti taggal, presbiterrel közösen adják át az adományt Sajósenyén.

Egymás áldozatkészségének láttán felbuzdulva, nem feledve azt, hogy az adakozás nem lehetősége a keresztyén hívőnek, hanem kötelessége, ugyanakkor tudva azt is, hogy a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Isten, adjunk hálát azért, ha volt miből adni. Erősödjön egymás terhét hordozni képes hitünk a szeretet cselekedeteinek gyakorlásában! Ne feledjük, hogyan virágzott fel a középkori Genf. Csak az Istenhez hű, az Anyaszentegyházhoz, a templomhoz, az iskolához ragaszkodó, a krisztusi szeretetszolgálatot gyakorló nemzet marad meg és lesz boldog, áldott, erős nemzet. Adja a Mindenható, hogy széttörtett Hazánk s az Anyaszentegyház végre felvirágozzon, Lelke tegyen csodát velünk és általunk a világban az Ő örök dicsőségére!

Tisztelettel kérem jelentésem elfogadását!

ISTEN SZABADÍTÓ ÚR

Olvasandó: „Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre...”(II.Mózes3:7-8.)

Lát bennünket az Isten, Testvéreim! Látja a mi sok terhet, nyomorúságot, keresztet, bűnt viselő-cipelő életünket. Látja családunkat, családunkban nehézségeinket, sokszor beteg közösségeinket, megélhetési gondjainkat, szenvedésünket, betegségeinket, ismeri vágyainkat és reményeinket. Látja ezt az Ő szent nevében egy akarattal egybegyűlt imádkozó gyülekezetet.

... és hall bennünket az Isten. Hallja és meg is hallgatja kiáltásunkat, panaszunkat, sokszor feltörő jajsavunkat. A lelkünk mélyén fogant, talán ki sem mondott gondolatainkat, el sem mondott imáinkat.

Lát és hall minket a mindentudó és örök Isten. Úgy lát és úgy hall minket, akiket, mint keze alkotásait ismer, sőt megért, mint az emberrel együttlésnek is tudó, Krisztusban emberi formát öltött szerető Isten. Aki szerető Istenként szabadító Úr. Elnyomottak, üldözöttek, elesettek szabadító és üdvösségre vezető Istene.

3200 éve megszabadította övéit az egyiptomi rabszolgaságból. Felemelt karjával küzdött megmaradásukért. Csodákat tett, hogy népe szabad legyen. Vezette őket éjjel tűznek oszlopával, nappal felhőnek árnyékával. Népét, a hálátlant, a zúgolódót, a nehézségek idején az egyiptomi húsos fazekak után sóvárgó népét, az állhatatlant, az aranyborjút imádó népét. Fogatkozásai ellenére mégis megtartotta őket, sőt meghallgatta nagy mélységben elmondott imádságaikat és szabadságot ajándékozott nekik, amikor látván látta népe nyomorúságát.

Nyomorúságban vagyunk ma mi is, XXI. századi egyiptomi fogságunkat nyögjük, amikor ugyan nem ostorral vernek idegen rabszolgahajcsárok, hogy húzzuk jobban, még inkább az igát, a súlyos terheket, a világ mammonjának épülő piramis ormótlan köveit. Nem látjuk a Nílust, sem a datolyaligeteket, mégis Egyiptomban vagyunk. A nép lelke rabszolgasorban, megkötözött állapotban, idegen béklyók terhével, idegen istenek imádatában vergődik és süllyedez a bűn mocsarában. Nyakunkon a kötél, az adósság köteléke, s próbáljon csak valaki szabadulni! Csak egy rándítás azon a láthatatlan istrágon, s máris alétan, mindenéből kiforgatva omlik össze a modern kor szabadságra vágyó rabszolgája.

Népünk súlyos terheket hordoz, nemzetünk történelmünk ólomsúlyú örökségét vonzolja. Összeszorított foggal tűr, s emlékezik az egykor tejjel és mézzel minden gazdagságot csepegtető drága Hazára, és könnyező szemmel fohászkodik Istenhez az, aki még imára tudja kulcsolni kemény munkától görcsös ujjait. A többiek pedig zúgolódnak, hálátlankodnak, állhatatlankodnak. Mintha egyre kevesebben lennének az imádkozni tudó magyarok. Mintha meghalna a lélek, s vele együtt a vágyakozás is az Istenhez, a szabadság után, a tiszta, bizalom felépülő, szeretettől áthatott, Istent abszolút jóságként, szabadító Úrként imádó társadalom, boldog nemzet eszméje iránt, ahol meghallik az elesettek szava, ahol az ember embertárs a nyomorúságban is, ahol a társadalom nem öncélú egyének egymást eltaposni akaró sokasága, hanem krisztusi szeretetben élő, boldog nemzeté magasztosult közösség. Isten meghallgat ma is bennünket. Kiáltásunkat, jajsavunkat. Amikor a lelkünk roskadozva visszük, csendesen és váratlanul átölel ma is az Isten. De ez arra kötelez bennünket, hogy szeretetben összeforrvan egy közös test tagjaiként szeressük Őt és egymást. S akkor felragyog életünkben a Krisztus, és az ő örök világossága újból visszavezeti lépteinket az üdvösség útjára, és akkor, csakis akkor legyőzhetetlenné, elpusztíthatatlanokká, szabadokká és boldogokká leszünk, s csoda megszületik, új reménység e sár-föld haza barázdáiból és hantjaiból az Úr Lelke ereje által. Ámen.

V. Zs.

(EGYHÁZ)KÖZSÉGÜNK TÖRTÉNETÉBŐL

Pitypalatty-völgy. A felsőborsodi egyházmegye területén fekvő úgynevezett „Pitypalattyvölgy” egyházközségeiben megindult s a háborús idők romlásait pótolni hivatott, külső egyházépítés örvendetes jeleiként két lélekemelő, az illetékes egyházak gyülekezeteinek életében sokáig felejthetetlen ünnepélyéről számolhatunk be. És pedig:

A radostyáni egyház december 23-án, advent utolsó vasárnapján tartotta gyönyörűen kirenovált ősi templomának, újonnan felszerelt orgonájának s **a világháborúban elesett 10 hősi halottjának emlékére a templom belső falába beillesztett, fekete márványtáblájának ünnepélyes felavatását.**

A zsúfolásig megtelt templomban lefolyt avató istentiszteleten, – amelyre a völgy többi községeinek lelkészei s azok hívei közül is sokan összejöttek, – az új orgonán felbúgó zsoltárok és alkalmi dicséretok után, mint az egyházmegye képviselője, Elek József felsőborsodi esperes mélyen átértzett, bensőséges imában emelte az Egek Urához a gyülekezet – Isten jóságáért és áldozatos munkájukban velük közölt megsegítő kegyelméért hálát adó – lelkét. Imádkozása és közvetlen szavakba öntött, avató áldása végeztével a gyülekezet több évtizedes munkára visszatekintő, érdemes tanítója: Karácsonyi János vezetése mellett a férfikar gyönyörködtette az ünneplőket, mely után ifj. Kőrössy István boldvai lelkész, egyházmegyei aljegyző mondotta el Mikeás VI. rész 6-8. versei alapján szép gondolatokban bővelkedő, avató beszédét. Tanítása mellett elismeréssel adózott a gyülekezet szakadatlan áldozatkészségeért, amellyel **1914. évben iskolát, 1922-ben parókiát épített, 1926-ban két harangot öntetett a háborúban elrequiráltak helyére,** míg végre a jelen ünnepélyvel betelt a hősei emlékéhez méltó gyülekezet temploma megújítására vágyakozó lelkének adventi várakozása.

Beszédje után a szintén ez alkalomra betanított vegyeskar adott elő egy páratlan szépségű s kitűnően sikerült gyászéneket a hősök emlékére, mely – célját elérve – meleg könnyeket csalt, de Istenben bízó, reményébresztő, tiszta irredentizmusával csakhamar fel is szárította azokat a jelenlévők szemeiben.

Az avatásról távozók nagy serege egy feledhetetlen ünnepnap fenséges élményeivel s azzal a benső megállapítással gazdagodott szívében, hogy nincs és nem is lehet Istentől nagyobb ajándéka egy gyülekezetnek, mint az ünneplő egyház hűséggel sáfárkodó lelkipásztora, a radostyáni egyház mélyhitű, lankadatlan buzgóságú s közszeretben álló lelkésze, kinek egy évtizedes csendben végzett belső építését, lelkes apostolkodását koronázta s jutalmazta meg ez ünnepnappal, mint a legszebb karácsonyi ajándékkal a pásztorok Pásztora. (A Sárospataki Református Lapok 1929. január 6-i számából)

A **radostyáni ifjúsági egyesület** október 31-én (1928-ban) vendégül látta a paraszniai ifjúságot. A reggeli istentisztelet után, amelyen az ígét Fekete Lajos kápolnai lelkész hirdette, a gyülekezet levonult az ifjúsági egyesület helyiségébe (ez a helyiség pár év előtt kocsmaház volt), ahol a Ravasz László püspök úr ünnepi beszédével fölavatta az ifjúsági egyesület **újonnan beállított négylámpás rádióját.** Megható látvány volt az épületben és épület körül álló gyülekezet, amint kalaplevéve, áhítatos hittel hallgatott s aztán csöndes hangon együtt énekelt a budapesti hívekkel. Ez után ifjúsági konferencia tartatott az iskolában, melynek előadója Molnár Béla varbói lelkész volt. Közös ebéd után, melyet az ifjúsági egyesület helyiségében a gyülekezet presbitercsaládjai adtak és szolgáltak föl, délután 3-tól reformációi emlékünnepély volt az iskolában, melynek központjaként Delly Illés paraszniai tanító tartott előadást Bethlen Gáborról. (A Sárospataki Református Lapok 1929. január 6-i számából)

Dsida Jenő : Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
Feszült ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten Lelke.

Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes, iszonyú sötét!

A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering útjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
Most váratlanul vágyón megvonaglik

És felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, színt adj nekünk,
Mert epedünk!

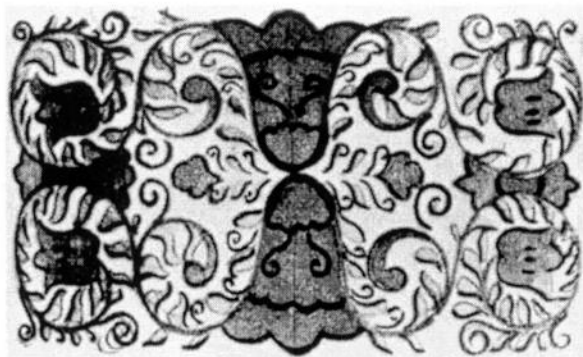
Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság!...

És ismétlik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
S a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr - kimondja!

Radostváni hívek főtiszteletű dr. Csiha Kálmán püspökkel 2007. májusban Sajószentpéteren
Kovács Ferencné, Várady Zsolt és Gergely, dr. Csiha Kálmán, Rácz Jánosné, Szabó Jánosné,
Gyöngyösi István, Gyöngyösi Istvánné

MAGYAR SZEMMEL

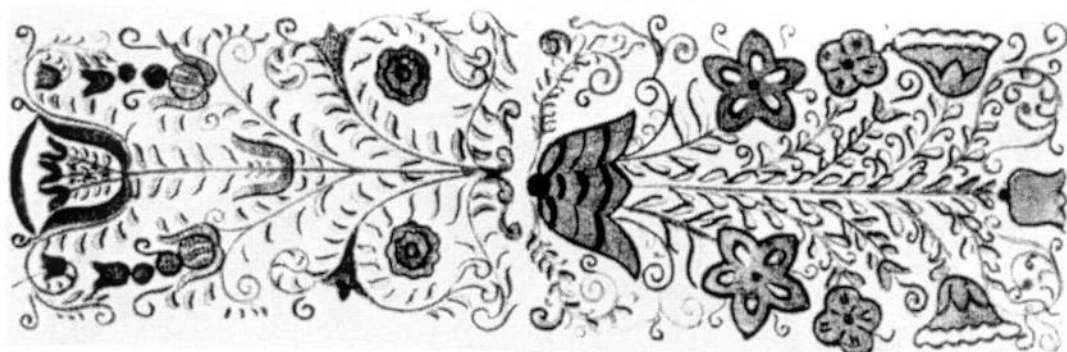
Sajó Sándor: Fegyverre

Magyarország katonái,
Tudtok-e még talpra állni?
Tudnotok kell: úz az átok,
Tudnotok kell, nincs hazátok,
Most riadjon harsonátok:
Most nem másért, most magunkért,
Ős földünkért, ős fajunkért
Fegyverre, magyarok!

Lenni kell most, vagy nem lenni,
Vár a minden, vagy a semmi,
Itt vijjog a végzet rajtunk,
Azt kérdezi, van-e kardunk,
Élünk-e még vagy meghaltunk?
Most nem másért, most magunkért,
Ős földünkért, ős fajunkért
Fegyverre, magyarok!

Sikoltozz Táttra alja,
Szívembe csap Erdély jajja...
Én rab hazám, rab testvérem,
Meváltlak én, ha kell, véren,
Isten engem úgy segéljen!
Most nem másért, most magunkért,
Ős földünkért, ős fajunkért
Fegyverre, magyarok!

Másokért már hullt a vérünk,
Most már végre észretérünk:
Magunk írjuk magunk sorsát,
Egy a föld itt s egy az ország.
Ezeréves Magyarország!
Most nem másért, most magunkért,
Ős földünkért, ős fajunkért
Fegyverre, magyarok!

HIRDETÉSEK

Pünkösdi legátusunk ifj. **Gueth Péter VI.** éves pápai theológus lesz. **A istentiszteletek a templomban lesznek** Ünnepe I. nap du., II. nap de. és du. a legátus szolgálatával.

Bűnbánati istentiszteletet **szombaton este 6-kor** tartunk a templomban.

A diákpénzt hittanos gyermekek gyűjtik a községben.

Május 22-től 25-ig esténként dr. **Csiha Kálmán** nyugalmazott erdélyi püspök evangelizál a sajószentpéteri ref. templomban 6 órai kezdettel. Ezekre az alkalmakra külön buszjáratot szerveztek a Pitypalatty völgyben, Radostyánban fél 5-kor lehet erre felszállni a buszmegállóban.

HÍREK

A húsvéti úrvacsorai szent jegyeket Demeter Csaba presbiter és családja adta Isten dicsőségére.

Isten dicsőségére adományok érkeztek: Schwaitzer Jánosné 3.000.-, Lukács Lajos és családja 2.000.-, özv. Tóth Sándorné 1.500.-, özv. G. Lukács Jánosné 2.000.-, özv. Bata Imréné 5.000.-, özv. Demeter Józsefné 1.500.-, Szobonya Teréz 2.000.-, özv. V. Lukács János 5.000.-, özv. Bakos Mátyásné 1.500.-, Kassai Istvánné 3.000.-, a templom javára Herczeg Zoltánné 1.000.-.

Húsvétkor Istennek hálát adva és szeretettel köszöntöttük a templomban istentiszteleten a súlyos szív műtéten átesett, és meggyógyult atyánkfiait, Tóth Istvánt.

Április 22-én Dédesben felsőborsodi területi **presbiteri konferencia** volt.

Pünkösdig tartottunk csütörtökön esténként istentiszteleteket. A nyári időszakban ezt szüneteltetjük.

Az **áprilisi perselypénzünk** 54.479.- forint volt.

Áldozócsütörtökön a lászlófalvi Kuckó óvodások látogattak el délelőtti istentiszteletünkre.

Május 19-én Dédesben tartotta egyházmegyénk éves **rendes közgyűlését**, melyen az egyházközség presbitériumának elnöksége, a lelkész és a gondnok képviselte az egyházközséget.

Május 20-án "szószékcsere" volt Radostyán és **Sajóecseg** között. Radostyánban **Kurilla Attila ecsegi lelkész**, Ecsген pedig Várady Zsolt radostyáni lelkész prédikált.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja
Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelképásztor
H-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Drótposta:

radostyan@gmail.com

Telefon: 48/424-570

30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:

**[http://www.parokia.hu/
template2.php?id=871](http://www.parokia.hu/template2.php?id=871)**

Megjelenik: Igény szerint,
évente legalább egyszer

Ára: 50 Forint

Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket a fenti címre
kérjük.

XV. évfolyam 2. szám

(34. szám)

2007. május

**„Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien
Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok
a Szentlélek ajándékát.” (Ap.Csel. 2:38.)**

